

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Mai (Florar)
nr. 5 (19) / 2018

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Puterea credinței

Citiți în pagina 1

Ce se întâmplă cu cei ce lipsesc
duminica de la Biserica?

Citiți în pagina 6

Înălțarea Domnului

Citiți în pagina 13

Pogorârea Duhului Sfânt

Citiți în pagina 15

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*J*ubiți enoriași, în sezonul rece care a trecut, exteriorul bisericii noastre s-a degradat ca urmare a fenomenului de îngheț-dezghet. Astfel, după cum bine ați observat, plăcile ceramice din zona de acces în biserică și, implicit, stratul suport pe care acestea au fost montate, prezintă degradări importante, precum ruperea și dezlipirea acestora, inclusiv deteriorarea în profunzime a treptelor.

În speranța că biserica noastră face parte integrantă din viața enoriașilor săi, vă rugăm să ajutați fiecare, după posibilități, pentru ca, prin contribuția fiecăruia dintre noi, să depășim problemele apărute, să demarăm acțiunile necesare pentru remedierea acestora și să ne bucurăm împreună de sfintele și dumnezeieștile liturghii.

Consiliul parohial

Puterea credinței

Nu știu cum să explic, nu știu dacă lumea se schimbă în rău, dar din păcate observ că mentalitatea lumii de astăzi ne împinge mai degrabă să nu credem, decât să credem și să sperăm. Observ cu tristețe că în jurul nostru oamenii sunt mai mult pesimiști, decât optimiști. Aș vrea să mă înșel.

În acest context, mă întreb: Oare, cel mai reprezentativ aspect al vieții ce devine obstacol într-o credință lucrătoare, sunt dezamăgirile avute de fiecare dintre noi? Dar, nu cred că există om care să fi avut numai împliniri în viață. Nereușita nu ar trebui să fie prilej de necredință, ci din contră, de o cercetare de sine mai profundă în ceea ce înseamnă relația mea cu ceilalți, relația mea cu Dumnezeu.

Un alt factor de căpătâi în ceea ce privește viața este faptul că omul niciodată nu este pe deplin mulțumit! La durere vrea să fie sănătos, când este sănătos vrea să fie bine; când este bine, vrea să fie fericit, și tot așa. Cred că cel mai elocvent exemplu de nemulțumire este situația ploii: când plouă nu este bine că aveam treabă și ne-a încurcat, când nu plouă considerăm că este nevoie ca pământul să fie udat! Dacă Dumnezeu ar asculta întru totul de noi oamenii, cred că n-ar putea s-o scoată la capăt cu noi! Așa că le chivernisește pe toate cu înțelepciune, după marea Sa iubire de oameni.

Dar revin la ploaie. Într-o reclamă la un post de radio se spunea că „ștergătoarele de parbriz nu opresc ploaia, dar te ajută să înaintezi cu mașina atunci când plouă”! Și mă gândeam că același lucru se întâmplă cu suferința bolii care peste fiecare din noi se va așterne, nu poate fi evitată, însă prin rugăciune și credință putem înainta spre vindecare! Probabil că cei mai mulți astăzi se încred numai în doctori, totuși minunea și însănătoșirea - fie vrem să recunoaștem, fie nu - aparțin Domnului! Ori prin înțelepciunea doctorilor (aici aș vrea să cred că înțelepciunea lor provine dintr-o credință lucrătoare), ori prin dorința omului de a se face bine, lucrează Dumnezeu spre binele omului.

Există și cazuri în care noi suntem sănătoși, dar cineva apropiat nouă este bolnav. Și ce facem? Mă gândeam la ce exemplu bun aș putea să vă dau... Iată comportamentul ideal: sutașul (un personaj al Noului Testament bine cunoscut credincioșilor care binevoiesc să se împărtășească din cuvântul Domnului Hristos) - rugându-se Lui Hristos! Întâlnim, vedem, citim despre diferiți oameni cu diferite comportamente, însă de cele mai multe ori în loc să „copiem” și noi un comportament făcător de bine, adesea alegem unul prin care și nouă ne facem rău, și altora. Oare de ce?!

Din tinerețe am fost atras de istorie - vorbesc aici de istorie, în general. Aș vrea să vă prezint un amănunt destul de revelator: în vremea aceea, în Roma antică (753 î.Hr - 476 d.Hr) și nu numai, sluga unui stăpân era desconsiderată total! Slugile nu aveau niciun fel de preț pentru stăpânii lor (așa cum clar vorbește Sfânta Scriptură și cum a explicat într-un mod foarte clar și părintele Iulian, pentru a cumpăra o slugă nu era nevoie de o sumă mare, ci de doar treizeci de arginți), fiind considerate și implicit tratate precum animalele. Iar dacă mureau, doar erau pur și simplu înlocuite. Întorcându-ne la exemplul nostru, acest sutaș nu numai că nu trăiește după „mentalitatea” lumii de atunci, dar prețuiește sluga sa și caută să o ajute. Deci gestul acesta are o însemnătate cu totul diferită, nu este vorba de cineva din familia lui, ci doar o slugă.

Dacă observăm credința cu care se adresează Mântuitorului și de care Domnul Iisus este uimit, ar trebui să realizăm că, de fapt, este o oglindire cu imagini omenești a poziției și rugăciunii în care stă Mântuitorul în fața Tatălui Său. Ce vreau să spun? Păi, dacă în Vechiul Testament omul era numit sluga lui Dumnezeu, iată că în Noul Testament, Dumnezeu este „sluga” omului. Hristos este Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, nu? Privind această imagine a unui sutaș (un fel de ofițer al zilelor noastre, conform istoriei - comandant al unui număr de 100 de soldați)

care se roagă Domnului (așa Îl privea pe Hristos, ca pe Dumnezeu, nu?), oare nu observăm pe Hristos - Omul care se roagă Tatălui pentru sluga cea disprețuită, desconsiderată și doar folosită de toți? Oare nu Hristos a arătat lumii cât de iubit și prețuit este de Dumnezeu omul?

IPS Antonie de Suroj spunea: „Să ne gândim puțin la rugăciunea noastră, la ale voastre și la ale mele. Gândiți-vă la căldura, la profunzimea și intensitatea trăirii noastre, atunci când ne rugăm pentru cineva drag nouă, sau atunci când ne rugăm pentru ceva ce este important în viața noastră. Atunci inima voastră este deschisă, tot adâncul ființei este dăruit rugăciunii făcute. Asta înseamnă că Dumnezeu este important pentru voi? Nu, deloc! Pur și simplu înseamnă că motivul rugăciunii este important!”. Trist, dar adevărat.

Dacă vom alunga deznădejdea, ne vom aminti că suntem și noi copii ai lui Dumnezeu. Atunci am putea învăța din comportamentul unui copil cum să credem cu adevărat. De ce? Uitați-vă la setea ce există în ochii unui copil atunci când vă întreabă ceva, priviți cu câtă simplitate acceptă răspunsul dat și veți învăța cum trebuie să privim, cum să întrebăm, cum să primim răspunsul dat fiecăruia dintre noi de către Hristos atunci când întrebăm cu inimă curată în simplitatea rugăciunii. Eu cred că Domnul Hristos întotdeauna ne răspunde, noi nu mai știm să ascultăm.

Trăim cu speranța că ne vom îndrepta, dar este foarte greu de realizat. Cred că ceea ce ne va ridica din păcat este pocăința întemeiată pe acea stâncă ce se poate numi „rugăciune”. Speranță ne rămâne mila Lui ce se dezvăluie nouă prin lucrarea Harului în viața noastră. De la răstignirea Domnului Hristos și până la sfârșitul veacurilor, noi păcătuim și El se roagă pentru noi; noi deznădăduim, iar El ne șoptește „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea”; noi ne pierdem credința, dar El nu-Și întoarce fața de la noi! Un ultim gând: noi adesea ne văităm de crucea noastră, El s-a plâns de păcatele noastre?

Nu vreau să lungesc „pledoaria”, așa că, în încheiere vreau să ne aducem aminte că în deznădejdea în care încercăm să înotăm, Evanghelia ne călăuzește, ne îndeamnă și ne învață să credem! Și să nu uităm că, într-o sărăcie de fapte bune în care încercăm să supraviețuim, unii oameni ne arată drumul Binelui și într-o întristare profundă Duhul ne îndeamnă: „Rugați-vă unii pentru alții”. (Iacov 5,16)

jr. Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Străduiți-vă să nu acuzați niciodată pe altul!

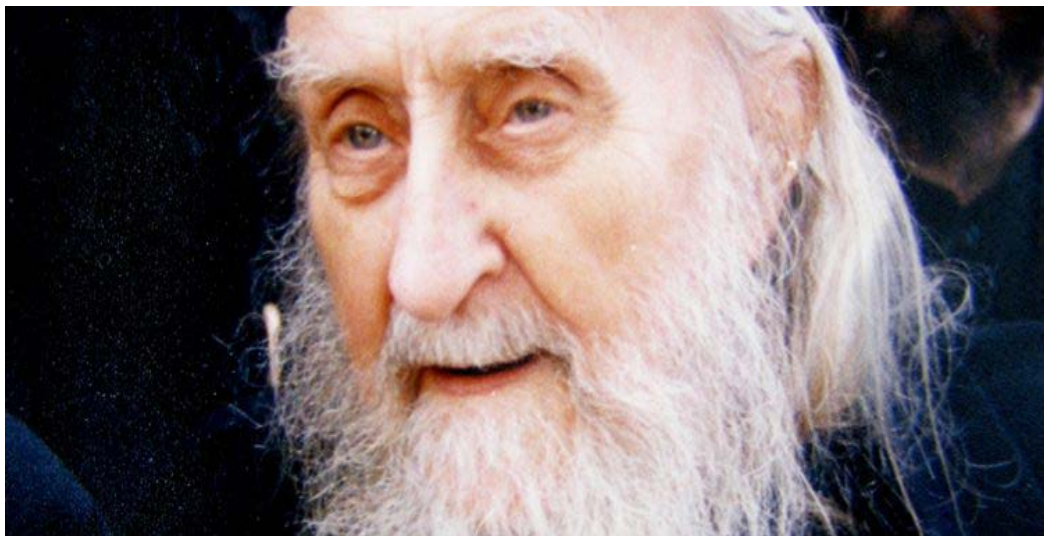
Străduiți-vă să nu acuzați niciodată pe altul, ci rugați-vă pentru el. A judeca pe cineva pentru lipsurile pe care le are, înseamnă să nu-ți vezi propriile tale defecte.

În starea noastră de cădere suntem incapabili să judecăm, în mod corect, pe fratele nostru. Să nu fiți atât de siguri că fratele vostru se înșală. Nu-l judecați.

Este preferabil să nu judecăm. A trăi în frica de Dumnezeu înseamnă a-ți fi teamă să judeci pe altul într-o manieră păcătoasă și nu așa cum l-ar judeca Dumnezeu.

Ce câștig judecând pe fratele meu? Atâta timp cât nu-l voi vedea așa cum Domnul îl vede, totul va fi greșit. Începeți prin această rugăciune, prin ideea de a fi ascultători, de a nu judeca pe frații voștri. Începeți prin această dorință de a-i sluji pe alții cu dragoste, ca și Sfântul Siluan, care cerea, în zilele de sărbătoare, să poată sluji în trapeză sutelor de călugări. Era atât de fericit să vadă cât de mult îi iubea Hristos pe acești oameni, pe acești copii ai lui Dumnezeu. Îi slujea cu multă dragoste. Împlinite în acest duh, muncile vieții de zi cu zi, pot să devină o hrană duhovnicească foarte agreabilă. Seara, datorită acestei atitudini de slujire, inima voastră va fi foarte blândă și veți plânge înaintea lui Dumnezeu pentru propriile voastre greșeli, pentru lipsa voastră de iubire.

Din Arhimandritul Sofronie, Din viață și din duh, Editura Pelerinul, Iași, 1997

Strofe pentru suflet

La Paști

Prin pomi e ciripit și cânt,
 Văzduhu-i plin de-un roșu soare
 Și salciile-n albă floare -
 E pace-n cer și pe pământ.
 Răsuflul cald al primăverii
 Adus-a ziua-nvierii.
 Și cât e de frumos în sat!
 Creștinii vin tăcuți în vale
 Și doi de se-ntâlnesc în cale
 Își zic: Hristos a Înviat!
 Și râde - atâta sărbătoare
 Din chipul lor cel ars de soare.
 Pe deal se suie-ncetișor
 Neveste tinere și fete,
 Bătrâni cu iarna vieții-n plete;
 Și-ncet, în urma tuturor,
 Vezi șovăind câte-o bătrână
 Cu micul ei nepot de mână.

George Cosbuc

Pe cărarea mântuirii

Pe cărarea mântuirii
 Munții-s nalți, urcușu-i lung,
 Calea-i strâmtă, calea-i strâmtă
 - Mulți pornesc, puțini ajung.
 Pe cărarea mântuirii
 Crucea-i grea, dar bine-i sus,
 Ușa-i strâmtă, ușa-i strâmtă
 - Dar ce plată-i la Iisus!
 Pe cărarea mântuirii
 Vânturi mari și nori te-ncing
 Lupta-i cruntă, lupta-i cruntă
 - Mulți încep, puțini înving.
 Pe cărarea mântuirii
 Mersu-i greu, dar trecător
 Viața-i aspră, viața-i aspră
 - Dar e harul ajutor!
 Pe cărarea mântuirii
 Mulți promit, puțini s-aleg
 Fericiți sunt, fericiți sunt
 Cei ce suie drumu-întreg!

Traian Dorz

Ce se întâmplă cu cei care lipsesc Duminica de la Biserică?

Care toți aceștia sunt pentru iad și nu există mântuire pentru ei? Să vedem cum înfruntă Biserica pe cei absenți. Nimeni nu este pentru iad, ci toți suntem pentru rai și, dacă vrem, îl putem dobândi. Ia aminte, fratele meu, la cele de mai jos ca să te minunezi de iubirea de oameni a lui Dumnezeu. Dacă îi cercetăm pe oameni după starea lor exterioară, vom vedea că unii lipsesc justificat, iar alții nejustificat.

Care lipsesc justificat? Bolnavii, medicii, infirmierele, mamele care au copii mici sau sunt gravide, familiile care au bolnavi în casă sau persoanele în vârstă care nu pot rămâne singure. Mai sunt și multe alte cazuri în care unele persoane lipsesc de la slujba sfântă a Bisericii.

De multe ori aceștia doresc atât de mult să se afle în biserică, încât sunt ca și cum s-ar afla. Urmăresc Dumnezeiasca Liturghie de la radio sau de la televizor și, pe cât pot, participă la Dumnezeiasca Liturghie. Aceștia, deși lipsesc, se folosesc mai mult decât cei care sunt trupește în biserică, însă mintea lor aleargă încolo și încioace și nu se concentrează la slujbă.

Cât de emoționant este faptul că Sfânta noastră Biserică își aduce aminte de ei și-i pomenește la Dumnezeiasca Liturghie! „Pomenește, Doamne, poporul ce stă

înainte și pe cei care din binecuvântate pricini nu sunt de față și-i miluiește pe ei și pe noi după mulțimea milei Tale”.

Acum ce să spunem despre cei care nu aparțin acestei categorii? Adică despre cei care lipsesc de la biserică din lenevie și nepăsare? Mai întâi să vedem cu câtă dragoste îi înfruntă Biserica și apoi care este datoria noastră față de ei. Sfânta noastră Biserică, ca să ne ajute să ne îmbisericism, îi afurisește pe cei care lipsesc nejustificat, de vreme ce are stăpânire de la Dumnezeu pentru aceasta. Ia aminte însă, fratele meu, ca să înțelegi sensul acestei afurisirii. Canonul 80 al Sinodului VI ecumenic rânduiește ca cel care lipsește trei Duminici la rând de la biserică, fără să existe un motiv serios, să fie afurisit, adică să fie tăiat de la Biserică și să nu aibă comuniune cu ceilalți credincioși.

Cu adevărat, cât de iubitor de oameni este acest canon! Nu-l afurisește pe cel care lipsește una sau două Duminici fără vreun motiv serios, ci-i dă termen, scadență. Dacă lipsește și a treia Duminică numai atunci îl pedepsește. Are, prin urmare, la dispoziție trei săptămâni să se gândească și să se pocăiască. Și altceva foarte important. Nu-l afurisește Biserica, ci el însuși prin faptul că se depărtează de Biserică se afurisește pe sine. Biserica, ca să ne ajute să înțelegem cât de vătămător este să lipsim de la sfânta slujbă, a pus acest Canon. Ca să înțelegem că nu este fără însemnătate pentru Biserică lipsa noastră.

Unii dintre cei care lipsesc nejustificat pun înainte și următoarea justificare nefondată: „Ce să fac la Biserică? Aceleași și aceleași le aud mereu. Pe lângă acestea multe dintre cele spuse nu le înțeleg”. Sfântul Ioan Gură de Aur răspunde acestor justificări și ne spune: „Cum vrei să înțelegi dacă nu te îngrijești să le studiezi cele pe care se spun în Biserică? Cu cât mai mult vei frecventa Biserica, cu atât mai mult le vei înțelege. Motivul pentru care lipsești nu este că nu înțelegi, ci că nu te interesezi să înțelegi”. Astăzi există atâtea cărți care le explică pe toate și fiecare și le poate procura.

Și iarăși Sfântul Ioan Gură de Aur în trei cuvinte ne arată datoria față de cei care lipsesc: „Caută-l pe cel care lipsește!”. Cât de mult ne mustră aceste trei cuvinte!

Sursa: marturieathonita.ro

Crucea ne învață că din orice cădere există și ridicare!

Crucea ne însoțește în toată viața noastră, de la botez până la mormânt, când ne odihnim întru nădejdea Învierii sub umbra crucii. Crucea are multe semnificații în viața creștinului. Neputințele și necazurile din viața unui om sunt crucea pe care o poartă pe drumul vieții. Pentru cineva crucea poate să însemne lipsa sănătății, faptul că s-a născut foarte sărac și necăjit ori a căzut într-o boală incurabilă, pe care o poartă toată viața. Crucea poate fi și un eșec ori regretul unei neîmpliniri. Crucea copilului orfan este lipsa de dragoste părintească. Crucea cuiva care și-a pierdut soțul sau soția este crucea văduviei, durerea provocată de dor și de singurătate.

Există și o cruce a sărăciei, a celor lipsiți de bunuri materiale, după cum există și o cruce a grijilor oamenilor bogați, dar singuri, izolați și invidiați. Mințile sclipitoare ale teologiei au văzut și o cruce a geniului, a omului intelectual, neînțeleș de societatea în care trăiește, uneori prigonit, de cele mai multe ori invidiat și apostrofat de suflete care nu i-au înțeles misiunea.

Crucea este și lupta sau osteneala de a săvârși binele, a mărturisi adevărul și a face dreptate într-o lume plină de răutăți și de invidie. Deci chiar dacă suntem sănătoși sau nu știm ce înseamnă durerea de a pierde o persoană iubită, sau avem o situație materială bună, totuși avem datoria de a ne lua crucea osteneții săvârșirii faptelor bune, căci nimeni nu se poate mântui fără osteneală. Sfântul Isaac Sirul spune: „Calea lui Dumnezeu este crucea de fiecare zi, căci nimeni nu s-a suit la cer cu răsfăț”.

Cu toții avem o Cruce de purtat. În fața Crucii lui Hristos, putem alege:

Să luăm Crucea. Este greu, atât de greu, încât e posibil să cădem de mii de ori pe acest drum al crucii. Să fim zdrobiți de greutatea ei, mai ales că nu lipsesc cei ce ne biciuiesc pe drum, ne ocărăsc și își scuișcă ura adunată în inimă asupra noastră, numai pentru că am ales să Îl urmăm lui Hristos. Dar fie și căzând de mii de ori, Domnul va fi acolo să ne ajute, pentru că și El s-a lăsat ajutat de Simon din Cirene,

când a căzut sub greutatea supra-omenească a Crucii Sale. Esențialul în aceste clipe este să strângem Crucea și mai tare în brațe, să nu îi dăm drumul, să ne legăm prin ea de Hristos. Să îi urmăm Lui, chiar dacă am fi ultimul din turmă, chiar dacă simțim că în fiecare clipă parcă cedăm. Să nu cedăm, orice ar fi!

O altă variantă ar fi să cârtim împotriva Crucii. Crucea, când cârtești, devine de mii de ori mai grea, devine insuportabilă, chin, iad. Harul nu poate veni în inima unui om ciudos sau în inima unui om care duce crucea îmbufnat și răzvrătindu-se împotriva Celui ce ne cheamă la drum. Dar nici în acest caz nu suntem lipsiți de nădejdea mântuirii. Domnul așteaptă, cu drag, cu dor, cu îndelungă răbdare ca acesta să renunțe la egoism, să renunțe la gândul că ar putea să mai taie din greutatea Crucii, să nu fie nevoit să se jertfească întreg.

Iar ultima variantă ar fi să trădăm Crucea. Acesta este singurul mod în care suntem „scuțiți” de Cruce. Putem să Îl trădăm pe Hristos, și așa nu vom fi obligați să luăm Crucea, nici să Îl urmăm pe Acesta Răstignit. Aflându-ne pe drum, având deja Crucea, putem, atunci, să trădăm. Cum? Să ne împrietenim cu cei ce ne biciuiesc. Să încercăm să le intrăm în grații sau pe sub piele, cum se zice. Să ne alăturăm glumelor ucigașe pe care le fac pe seama celui Răstignit. Sau să tăcem când fac acestea. Să căutăm protecția lor și să ne luăm partea lor în această viață, pierzând-o în schimb pe cea veșnică.

Trădăm Crucea fiecare dintre noi când nu avem putere să combatem păcatul, abuzurile, nedreptățile, când ne îndulcim cu vorba poporului „o mână o spală pe alta și amândouă spală față”, când ne spunem „lasă-mă, că merge și așa!”. La Hristos nu se merge cu jumătăți de măsură, cu compromisuri. Un proverb al poporului român spune foarte adânc: „Decât să înting în unt și să mă uit în pământ, mai bine înting în sare și mă uit la soare!”. Există o demnitate în a-ți purta crucea!

Acum, cât suntem sub cruce, suntem chemați să privim la ea și la Cel ce S-a jertfit pe ea, udând-o cu mult sânge nevinovat. Părintele Dumitru Stăniloae, marele teolog și dogmatist român, spune că cel mai frumos și convingător discurs despre dragoste este îmbrățișarea lui Hristos de pe Cruce. Crucea ne învață că din orice cădere există și ridicare, totul depinde de noi!

Sursa: www.altarulcredintei.md

Ieromonah Hrisostom Filipescu

Este de ajuns rugăciunea pe care o facem acasă?

Mulți invocă faptul că slujbele sunt prea lungi, inclusiv Sfânta Liturghie, pentru a nu merge la Biserică. E de ajuns rugăciunea pe care o facem acasă? Rugăciunea pe care o facem acasă este foarte bună. Dar, dacă noi nu iubim Biserica, apoi eu nu știu la ce ne folosește. Nu știu ce ne vom face noi cu rugăciunea aia de acasă. Ce înseamnă asta? Ce-ar fi însemnat: Noe își face corabia, iar unii se apucă și își fac de-a lor butoaie, cu care se vor salva pentru că vine potopul. Vino și urcă aici, e mai sigur. Nu faci tu cu o scândură vapor de mântuire, corabie dintr-o scândură nu prea faci...

Cel care nu iubește Biserica, cel care nu iubește Liturghia, să nu se amăgească el că se roagă. Nu știu ce duh îl învață pe el rugăciunea aia, dacă el nu iubește Liturghia. Nu poate fi așa ceva. Cum poate fi așa ceva? Ce rugăciune e aia? Rugăciunea, dacă este dreaptă și făcută către Dumnezeu, și Duhul Lui îl cercetează pe om, primul loc unde îl va duce va fi Biserica: „Domnul este în sălașul Său cel sfânt”. Acolo îl va duce, de se va ruga cineva drept. Primul loc! Dar dacă rugăciunea lui nu-l duce acolo, iertați-mă, dar sunt atâția care spun că se roagă, „dar nu tot cel ce spune Doamne, Doamne! va fi primit”, ne spune Hristos.

Prin urmare, așa să ne măsurăm calitatea rugăciunii noastre: dacă ea ne duce în Casa Domnului, acolo unde El sălășluiește, acolo unde El Însuși vine, Se jertfește, acolo unde frații noștri se roagă împreună, că unde-s doi sau trei și El este între noi.

Sursa: Puterea duhovnicească a deznădejdiei, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2014

Cuvântul părintelui paroh

*I*ubiți credincioși,

E luna Mai, luna florilor și a bucuriei pascale! Acum parcă toată natura ne cheamă și ne îndeamnă și participă alături de noi la Înviere, de parcă încearcă să ne învețe cât mai mult să trăim cu intensitate VIAȚA, ca cel mai mare dar, și să ne redea proștețimea și primăvara sufletului, după care atât de mult tânjim.

Să ne străduim să păstrăm cât mai mult și să ne scaldăm în fiecare zi în lumina Sfintei Învieri a Domnului Hristos! Căci dacă nu vom reuși acum, când toată natura înconjurătoare participă cu suspine sfinte alături de noi, cum oare vom reuși să ne bucurăm veșnic în împărăția Luminii alături de Hristos Cel Înviat? Cum vom putea să ne bucurăm VEȘNIC, dacă nu reușim câteva zile???

Sf. Ioan Scărarul spunea: „De voiește cineva să știe de are iubirea de frați și dragostea adevărată, se va încredința despre ea când se va vedea pe sine plângând pentru greșelile fratelui său și veselindu-se de reușitele și darurile sale.”

Să trăim așadar fiecare zi ca fiind o ocazie de creștere în lumina și în bucuria Împărăției lui Dumnezeu!

Al vostru nevrednic slujitor, Pr. Iulian

Boala vine în urma păcatului

In general, boala vine de pe urma păcatului. Numai că oamenii așa s-au obișnuit cu păcatul încât au impresia că este firesc. E firesc să fumezi, e firesc să bei, e firesc să nu fii cinstit în familie, să înjuri, să nu mergi duminica la biserică, e firesc să te judeci cu aproapele, cu frații mai cu seamă. Chiar am găsit de curând într-o carte că astăzi „aproapele” s-a schimbat în „departele”.

Problema este deci că sfinții ne ajută de fiecare dată, însă din partea oamenilor nu există o dorință de a-și schimba viața. Și atunci așa se întâmplă, Sfântul arată un semn că rugăciunile au fost primite și că există vindecare, numai că dacă omul persistă și rămâne în starea de păcat, care Îl îndepărtează pe Dumnezeu din viața lui, atunci boala se agravează.

Este și un cuvânt al Domnului Hristos, care spune în Evanghelie: „De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu-ți fie ție și mai rău.” Evanghelia nu este doar o carte din care citim și ne minunăm, ci ea este viața noastră, și ea se repetă zilnic.

Părintele Matei Bilauca, starețul Schitului „Nașterea Maicii Domnului” de la Șinca Veche

Înălțarea Domnului

Înălțarea Domnului este prăznuită la 40 de zile după Înviere, în Joia din săptămâna a VI-a, după Paști. Anul acesta o sărbătorim pe 17 mai. Este cunoscută în popor și sub denumirea de Ispas. În această zi creștinii se salută cu „Hristos S-a înălțat!” și „Adevărat S-a înălțat!”. IPS Bartolomeu Anania afirma că noi folosim acest salut fie din neștiință, fie din exces de evlavie, deoarece el nu este atestat de Biserică. Și mărturisește că noi sărbătorim Paștile cu aserțiunea „Hristos a înviat!”, la care ni se răspunde cu confirmarea „Adevărat, a înviat!”, pentru că Învierea nu a avut martori, ea a fost receptată cu îndoieli și necredință. În vreme ce Înălțarea Domnului a avut martori, ea a fost o despărțire izvorătoare de lumină, deoarece ucenicii s-au întors în Ierusalim „cu bucurie mare”. Din acest motiv, în cărțile noastre de slujbă nu există o salutare similară cu aceea de la Sfintele Paști.

Hristos S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor, în văzul Apostolilor și a doi îngeri. Îngerii le-au vorbit ucenicilor despre a doua venire a lui Hristos, ca aceștia să nu se lase copleșiți de durerea despărțirii.

Din Sfânta Scriptură aflăm că Mântuitorul Și-a ridicat mâinile, binecuvântându-i pe ucenici, iar pe când îi binecuvânta S-a înălțat la cer (Luca 24, 51), în timp ce un nor L-a făcut nevăzut pentru ochii lor (F.A. 1,9). Adeseori Dumnezeu le-a vorbit oamenilor din nor, fenomen prin care se manifestau energiile divine, menite să reveleze prezența Divinității, dar să o și ascundă.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Înălțatu-Te-ai întru slavă Hristoase Dumnezeuul nostru, bucurie făcând Ucenicilor cu făgăduința Sfântului Duh, incredințându-se ei prin binecuvântare, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Izbăvitorul lumii!

Sfinții Împărați Constantin și Elena

Biserica Ortodoxă îi prăznuiește pe 21 mai pe Sfinții Împărați Constantin și pe mama sa, Elena. Constantin cel Mare s-a născut în orașul Naissus (Nis, Serbia) în jurul anului 274. A devenit suveran al întregului Imperiu Roman după învingerea lui Maxențiu și a lui Liciniu. Potrivit mărturiilor lui Eusebiu și Lactanțiu, în ajunul luptei cu Maxențiu, Constantin a văzut pe cer ziua, în amiaza mare, o cruce luminoasă deasupra soarelui cu inscripția: „in hoc signo vinces” (prin acest semn vei birui).

Cea mai însemnată realizare a împăratului Constantin a fost Edictul de la Milano (313), prin care creștinismul ajunge să fie recunoscut de stat. Însă, el va deveni religie de stat în timpul lui Teodosie cel Mare (379-395).

După edictul din 313, împăratul scutește Biserica de impozite, îi acordă dreptul de a primi donații și le dă episcopilor dreptul să judece pe cei ce nu doreau să fie judecați după legile statului. Va înlătura din legile penale pedepsele contrare spiritului creștinismului, precum: răstignirea, zdrobirea picioarelor, stigmatizarea (arderea cu fierul roșu).

Sfântul Constantin cel Mare a fost botezat pe patul de moarte de către episcopul Eusebiu de Nicomidia. A murit la scurt timp (337) în Nicomidia și a fost înmormântat în biserica Sfinții Apostoli din Constantinopol, ctitorită de el.

Împărăteasa Elena (Flavia Iulia Helena) s-a născut în provincia Bitinia. În anul 293, generalul roman Constanțiu Chlorus, la îndemnul împăratului Dioclețian, divorțează de împărăteasa Elena. A reușit să descopere pe dealul Golgotei crucea pe care a fost răstignit Hristos. Pe 14 septembrie 326, episcopul Macarie I al Ierusalimului a luat crucea și a înălțat-o în fața mulțimii. Împărăteasa Elena a zidit Biserica Sfântului Mormânt, Biserica din Bethleem, pe cea din Nazaret și multe alte sfinte locașuri.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Pogorârea Duhului Sfânt (Rusaliile)

Biserica Ortodoxă cinstește persoana Sfântului Duh în Duminica Cincizecimii și a doua zi după ea, la sărbătoarea Sfintei Treimi (numită și Lunea Sfântului Duh). Aceasta este sărbătoarea anuală a Pogorârii Sfântului Duh peste Sfinții Apostoli. Faptele Apostolilor (2, 1-4) mărturisesc despre acest eveniment foarte important din viața Bisericii.

Duhul Sfânt S-a pogorât în chip de limbi de foc, ca să arate că este în legătură cu Cuvântul cel viu; sau pentru că Apostolii trebuiau să învețe mulțimile și să le aducă la Hristos și prin mijlocirea Cuvântului. S-a pogorât apoi, în chip de foc, ca să arate pe de o parte, că Dumnezeu este foc mistuitor, iar pe de alta, pentru nevoia de curățire; și S-a împărțit în limbi, pentru haruri.

Și precum odinioară a amestecat pe cei ce știau numai o limbă și i-a împărțit în mai multe limbi tot așa și acum, celor ce cunoșteau numai o limbă, le-a dat să cunoască multe limbi, ca să adune pe cei ce erau de diferite limbi, risipiți în toate laturile lumii.

Evenimentul s-a petrecut într-o zi de sărbătoare, pentru a fi cât mai mulți cei adunați și ca prin ei vestea să se răspândească pretutindeni; apoi și pentru ca cei ce se aflau acolo de Paști și văzuseră cele săvârșite atunci asupra lui Hristos, să aibă de ce să se minuneze. Faptul s-a petrecut apoi în ziua Cincizecimii, fiindcă se cuvenea ca tot în timpul în care se dăduse Legea cea Veche, să se reverse și harul Duhului; după cum și Hristos săvârșind un nou Paște propriu, făcuse în loc de Paștile cel obișnuit, Paștile cel adevărat.

În Noul Testament, această zi amintește de venirea Duhului Sfânt peste Apostoli, Duh care ne dă Legea duhovnicească, ne călăuzește spre tot adevărul și ne învață cele plăcute lui Dumnezeu. Astfel, Cincizecimea ne arată ieșirea din răutatea necredinței și ziua întemeierii Bisericii în chip văzut.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Mai 2018

- 1 M Sf. Prooroc Ieremia; Cuv. Mc. Eftimie, Ignatie și Acachie; Cuv. Isidora
- 2 M Aducerea moaștelor Sf. Atanasie cel Mare (Dezlegare la pește)
- 3 J Sf. Mc. Timotei și soția sa Mavra; Sf. Mc. Diodor și Rodopian, diac.; Cuv. Teodosie
- 4 V Sf. Mc. Pelaghia; Cuv. Valerian (Dezlegare la pește)
- 5 S Sf. M. Mc. Irina; Sf. Mc. Neofit, Gaie și Gaian
- 6 **D Sf. și Dreptul Iov; Cuv. Mamant, Pahomie și Ilarion**
-
- Duminica a V-a după Paști (a Samarinenicii); Ap. Fapte XI, 19-30; Ev. Ioan IV, 5-42; glas 4, voscr. 7**
- 7 L Arătarea semnului Sf. Cruci pe cer la Ierusalim; Sf. Mc. Acachie și Codrat
- 8 M † Sf. Ap. și Ev. Ioan; Cuv. Arsenie cel Mare
- 9 M Aducerea moaștelor Sf. Ier. Nicolae la Bari; Sf. Prooroc Isaia; Sf. Mc. Hristofor
- 10 J Sf. Ap. Simon Zilotul; Cuv. Isihie Mărt. și Lavrentie
- 11 V Sf. Sfințit Mc. Mochie; Sf. Chiril și Metodie, apostolii slavilor (Dezlegare la pește)
- 12 S † Sf. Mc. Ioan Valahul; Sf. Epifanie, Arhiep. Ciprului; Sf. Gherman, Patr. Constantinopolului
- 13 **D Sf. Mc. Glicheria; Cuv. Serghie Mărturisitorul**
-
- Duminica a VI-a după Paști (a Orbului din naștere); Ap. Fapte XVI, 16-34; Ev. Ioan IX, 1-38; glas 5, voscr. 8**
- 14 L Sf. Mc. Isidor; Sf. Sfințit Mc. T erapont
- 15 M Cuv. Pahomie cel Mare; Cuv. Ahile, Ep. Larisei
- 16 M Cuv. Teodor cel Sfințit; Sf. Mc. Isachie, Simeon și Petru (Odovania Praznicului Învierii Domnului) (Dezlegare la pește)
- 17 **J (†) Înălțarea Domnului; Ziua Eroilor; Sf. Ap. Andronic; Sf. Iunia; Cuv. Nectarie și Teofan**
- 18 V Sf. Mc. Petru, Dionisie și Hristina; Sf. Mc. T eodot și cele 7 Sf. Mc. fecioare (Dezlegare la pește)
- 19 S Sf. Sfințit Mc. Patrichie; Sf. Mc. Chiriachi; Cuv. Memnon
- 20 **D Sf. Mc. Talaleu; Cuv. Talasie; Cuv. Marcu Pustnicul (Rugăciunea lui Iisus)**
-
- Duminica a VII-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic); Ap. Fapte XX, 16-18; 28-36; Ev. Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 10**
- 21 **L †) Sf. Împărați, întocmai cu Apostolii, Constantin și mama sa Elena**
- 22 M Sf. Mc. Vasilisc și Marcel; Sf. Părinți de la Sinodul al II-lea Ecumenic; Sf. Mc. Sofia, doctorița
- 23 M Cuv. Mihail Mărt., Ep. Sinadei; Sf. Maria lui Cleopa (Dezlegare la pește)
- 24 J Cuv. Simeon; Sf. Mc. Serapion; Sf. Mc. Marciana
- 25 V † A treia aflare a Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Celestin (Odovania Praznicului Înălțării Domnului) (Dezlegare la pește)
- 26 S Sf. Ap. Carp și Alfeu, din cei 70; Sf. Mc. Averchie și Elena (Pomenirea morților)
- 27 **D Sf. Mc. Iuliu Veteranul; Sf. Sfințiți Mc. T erapont și Eladie; Sf. Mc. Alipie; Sf. Ioan Rusul**
-
- Duminica a VIII-a după Paști (Duminica Mare) (a Rusaliilor (Cincizecimii); (†) Pogorârea Sf. Duh); Ap. Fapte II, 1-11; Ev. Ioan VII, 37-53; VIII, 12**
- 28 **L (†) Sf. T reime; Cuv. Nichita Mărt., Ep. Calcedonului; Sf. Sfințit Mc. Eutihie**
- 29 M Sf. Mc. Teodosia; Sf. Sfințit Mc. Olivian și Alexandru
- 30 M Cuv. Isaachie Mărt. și Varlaam; Sf. Mc. Natalie (Harți)
- 31 J Sf. Mc. Ermie; Sf. Mc. Eusebie și Haralambie

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

16,00 - 16,45

Vecernia

16,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:**Pag.**

<i>Puterea credinței</i>	1
<i>Străduiți-vă să nu acuzați niciodată pe altul</i>	6
<i>Strofe pentru suflet</i>	5
<i>Ce se întâmplă cu cei care lipsesc duminica de la Biserică?...</i>	6
<i>Crucea ne învață că din orice cădere există și ridicare!</i>	8
<i>Este deajuns rugăciunea pe care o facem acasă?</i>	10
<i>Cuvântul părintelui paroh</i>	11
<i>Boala vine în urma păcatului</i>	12
<i>Înălțarea Domnului</i>	13
<i>Sfinții Împărați Constantin și Elena</i>	14
<i>Pogorârea Duhului Sfânt (Rusaliile)</i>	15

Colectivul de redacție:**Președinte:***Pr. Iulian Negru***Tehnoredactarea:***ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi***Corectare text:***Ioana Sanciu***Adresa redacției:**

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru**Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218**Email: parohiasfvasile@gmail.comHttp: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424